Kuida üllekohhus isſiennaſt lööb.

Mõnne aasta eeſt ſõitis Sakſamaal üks kaupmees laadale ja kautas tee peal omma rahha taſku, kus 800 rubla ſees ollid, ärra. Sedda kahju leides, pööris ta kohhe ühhe lähhema kirrikisſanda jure, mis tee ääres olli, ſisſe ja pallus tedda ſedda kahju pühhapäew kirrikus mahhakulutada ja auuſa leidjale 100 rubla leidmiſe eeſt lubbada. Nüüd olli agga üks waene mürisep ſeddaſamma teed läinud ja ſedda taſkut leidnud. Koeo tulles olli ta ſedda lahti teinud, rahha üle luggenud, ja ei kellegile ſeſt sõnna lauſunud, waid waggusi odanud, kunni kegi omma pärrima hakkab. Järrel tullewal pühhapäewal olli kirrikisſand — kelle liggidal ka ſe mürisep ellas, agga isſi mitte kirrikus ei olnud — mahhakulutanud, et üks kaupmees 800 rubla ärrakautanud ja lubbada auſa leidjale 100 rubla leidu palka. Temma naene agga, kes kirrikus olli olnud, räkis ſedda sõma laua äres, ütteldes: „Oh, olleks meie ſedda rahha leidnud ja ſe 100 rubla ſelle eeſt ſanud!“ Mees wõttis wõtme taſkuſt ja ütles naeſele: „Minne üles tuppa ja to mo kappiſt ſe pisſuke muſt nahk kot ſia“ Naene läks ja tõi kotti ärra ja andis mehhe kätte; mees teggi kotti lahti ja näitis naeſele, et ſe otſitud rahha, nenda kuida kulutatud, ſeal ſees olli. Mürisep läks nüüd kirrikisſanda jure ja küſſis, kas ſe tõeste tõſſi peab ollema, et ſelle rahha leidmiſe eeſt ſadda rubla lubbatakſe. Kirrikisſand kostis: „Jah, muidogi.“ — „Siis“, wastas mürisep, „andke kaupmehhele teada, et rahha leitud on ja ſedda iggal aeal wõib kätte ſada.“ Kaupmees tulli teiſel päewal ſure õhhinega, römus, omma rahha jälle kätte ſama. Sedda luggedes, wiskas ta mürisepale paljaſt wiis rubla ette ja ütles: „Need wiis rubla kingm ma ſulle, ſa olled isſi jubba need ſadda rubla ſiit jureſt ärrawõtnud — ſiin ollid 900 rubla ſees.“ — „Se ei olle tõſſi,“ wastas mürisep — „minna polle rublat, weel wähhem ſadda rublat wõtnud — ſelle peale ollen ma julge“.